

Arrest

nr. 230 189 van 13 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 oktober 2019 en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 oktober 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS gehoord op 7 november 2019.

1.3. Op 20 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 november 2019 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.H.(...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U was woonachtig in Zaibulat, district Jalrez van de provincie Wardak. Tussen 2009 en 2011 werkte uw vader op een militaire basis in Zabul. Echter werd hij omwille van zijn werk door de taliban bedreigd waardoor jullie naar Kara Sabz verhuisden. Daar konden jullie na enige tijd ook niet blijven wonen omdat de hazara's die er woonden niet wilden dat jullie er bleven gezien jullie Pashtou achtergrond. Hierna verhuisden jullie naar Ismail Khel hetgeen vlakbij uw geboortedorp ligt. Daar werd uw vader wederom bedreigd. Zo kreeg hij dreigbrieven met de boodschap dat ze hem zullen doden en kreeg hij regelmatig het bezoek van een talibanleider, Kari Shamz, of zijn getrouwen om uw vader te bedreigen. Een jaar nadien, in 2015, vluchtte uw vader omwille van de bedreigingen naar België. Ook na zijn vertrek bleven talibanleiders komen, maar nu om u en uw broer te bedreigen gezien jullie de zonen van een spion waren. In 2018 verkreeg uw vader een subsidiair beschermingsstatuut in België omwille van zijn herkomst uit Jalrez. U en uw moeder regelden hierna documenten en visa om in het kader van gezinshereniging naar België te komen. Kort voor uw vertrek werd uw broer ook geslagen. U kwam samen met uw moeder in september 2019 in België aan. Echter werd u aan de douane tegengehouden gezien er twijfels over uw minderjarigheid waren. Na onderzoek bleek dat u, in tegenstelling tot wat uw identiteitsdocumenten stellen, al minstens 23 jaar oud was waarna u naar het gesloten centrum Caricole werd overgebracht. U diende er een verzoek tot internationale bescherming in omwille van de bedreigingen van de Taliban. Om uw verzoek te ondersteunen legde u volgende documenten neer: uw taskara, uw internationaal paspoort en een betalingsbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Voorafgaand dient te worden gesteld dat ondanks de bewering dat u 17 jaar bent en uw identiteitsdocumenten als geboortjaar 2002 aangeven, uit wetenschappelijk onderzoek is gebleken dat uw daadwerkelijke leeftijd een stuk hoger ligt, namelijk minstens 23 jaar. Bijgevolg wordt dan ook inzake de beoordeling van uw dossier uitgegaan van een huidige leeftijd van (minstens) 23 jaar.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en meer bepaald uw voorgehouden leeftijd door valse informatie of frauduleus verkregen documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit uw verklaringen blijkt dat de enige reden waarom u door de taliban werd bedreigd en geviseerd het werk van uw vader op een militaire basis betrof. Echter blijkt uit het dossier van uw vader dat aan de werkactiviteiten noch aan de bedreigingen door de taliban enig geloof werd gehecht. De beslissing met de daarin opsomde argumenten werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees wordt verder nog versterkt door het vage en onlogische karakter van uw verklaringen inzake de bedreigingen van de taliban. Bovendien werden verschillende incoherenties vastgesteld tussen de verklaringen van uw vader en deze van u.

Zo verklaarde uw vader dat hij minder dan een jaar op die basis heeft gewerkt, er begin 2009 startte en in de loop van 2009 2 dreigbrieven kreeg waarna hij zijn werk opgaf en naar Kalai Sabz verhuisde (CGVS vader I p.3, 15-16, DVZ verklaringen vader 3.5). Uit uw verklaringen blijkt echter dat hij er tussen 2009 en 2011 zou gewerkt hebben hetgeen klaarblijkelijk niet overeenkomt (CGVS p.3). Daarnaast verklaarde uw vader dat hij voor zijn vertrek naar België slechts een nacht in Ismail Khel verbleef terwijl u verklaarde dat hij er een jaar voor zijn vertrek verbleef en er gedurende dat jaar op regelmatige basis door de taliban werd bedreigd (CGVS p. 5, DVZ verklaringen vader 10). Uw vader sprak overigens tijdens zijn gehoor enkel van 2 dreigbrieven die in 2009 zouden verstuurd zijn zonder ook maar enige melding te maken van (latere) persoonlijke bedreigingen van een talibanleider. Dergelijke verklaringen gaan dan ook lijnrecht in tegen de verklaringen die u hieromtrent aflegde.

Voorts zijn uw verklaringen intern onlogisch. Zo gaf u aan dat Zial Ul Haq, een plaatselijke talibanleider, of zijn kompanen naar jullie woning in Ismail Khel kwamen om je vader te bedreigen en te stellen dat hij weg moest gaan. Evenzeer kwamen in die periode dreigbrieven toe waarin gesteld werd dat de taliban uw vader zou doden (CGVS p.5-6). Zo is het ten eerste al verwonderlijk dat uw vader nog een jaar in Ismail Khel bleef wonen ondanks de bedreigingen, die overigens al sinds 2009 gaande waren. Voorts komt het volstrekt onlogisch over dat men dreigbrieven zou sturen terwijl diezelfde taliban eveneens naar jullie woning kwam om uw vader te bedreigen. Daarnaast komt het zeer bevreemdend over dat uw vader klaarblijkelijk jarenlang met de dood werd bedreigd door de taliban, zij uw vader opzochten om hem te bedreigen, maar dit nooit tot concrete vergeldingsacties van de taliban heeft geleid ondanks het gegeven dat ze uw vader als spion zagen. Dat u en uw broer na het vertrek van uw vader nog 4 jaar door de taliban werden bedreigd komt evenzeer ongeloofwaardig over, te meer dit evenmin ooit tot enige concrete actie van de taliban heeft geleid (CGVS p.4). Indien uw vader effectief op een Amerikaanse basis heeft gewerkt en hierdoor als spion werd aanzien en jullie evenzeer gezien de band, kan moeilijk worden aangenomen dat ze jarenlang enkel dreigementen zouden uiten zonder ooit enige concrete actie te ondernemen. Tekenend is dan ook dat uw vader in december 2016 zelf aangaf dat zijn gezin in Ismail Khel verblijft en dit geen probleem is omdat de taliban jullie niet zal raken terwijl u verklaarde dat jullie door de taliban werden bedreigd en zij jullie opzochten. Hij vreesde enkel dat zijn oudste zoon in de toekomst misschien onder druk zou worden gezet om zich bij de taliban aan te sluiten hetgeen evenwel niet uit uw verklaringen blijkt (CGVS vader II p.10).

Op basis van bovenstaande kan dan ook absoluut geen geloof worden gehecht aan de bedreigingen vanwege de taliban omwille van de werkactiviteiten van uw vader tussen 2009 en 2011.

Volledigheidshalve kan betreffende de blote bewering dat uw broer geslagen werd door de taliban nog gesteld worden dat u er geen idee van heeft waarom hij werd geslagen en u evenmin duidelijk bent over wanneer dit incident gebeurde. Enerzijds stelde u dat het 3 maanden voor het gehoor (dd 7/11/2019) was terwijl u evenzeer stelt dat het voor de afgifte van uw visum was die begin augustus werd uitgegeven. Hoelang voordien kon u dan weer niet zeggen (CGVS p.10-11). Voorzover dit ook kadert in de problemen met de taliban omwille van het werk van uw vader – andere problemen of redenen dat jullie gevisieerd werden waren er niet- kan worden verwezen naar bovenstaande waaruit de ongeloofwaardigheid met betrekking tot de door u verklaarde vervolging blijkt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of*

<https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Zaibulat en Ismail Khel en hierbij verwijst naar de nabijheid van checkpoints en een legerbasis dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit uw verklaringen en de bijgevoegde informatie blijkt dat uw woonplaats nabij een checkpoint en een legerbasis ligt en dat u op regelmatige basis getuige was van gevechten tussen de taliban en de overheid (CGVS p.11). Eveneens blijkt dat de taliban dit jaar meerdere checkpoints en een legerbasis heeft ingenomen in de regio van waar u afkomstig bent. Echter dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit bovenstaande veiligheidsanalyse blijkt dat de militaire operaties en de offensieven van de taliban doorgaans doelgericht van aard zijn en blijkt nergens uit uw verklaringen of uit de toegevoegde informatie dat de mate van geweld aan checkpoints en de legerbasis zodanig hoog is dat er een dermate grote dreiging is voor de burgerbevolking die er in de buurt wonen om een reëel risico op ernstige schade te lopen. Hoewel u getuige zou geweest zijn van de gevechten tussen de taliban en de overheid dient evenzeer te worden gesteld dat u nooit gewond raakte bij de gevechten noch blijkt u personen uit bijvoorbeeld uw dorp (of nabijgelegen dorpen) te kennen die ooit gewond of gedood werden als gevolg van deze aanvallen op controleposten (CGVS p.12). Ook betreffende de luchtaanvallen in de streek gaf u aan dat deze tegen de taliban gericht waren en dat u geen weet heeft van burgers die tijdens deze aanvallen gewond of gedood werden (CGVS p.13). Deze verklaringen liggen dan ook in de lijn van bovenstaande veiligheidsanalyse. Evenzeer kan hieromtrent verwezen worden naar de EASO guidance note die Wardak in de derde categorie plaatst hetgeen erop neerkomt dat er weliswaar sprake is van willekeurig geweld, maar niet op een hoog niveau waardoor een hogere vereiste nodig is om substantiële gronden aan te tonen die maken dat een burger bij terugkeer ernstige schade ondervindt zoals bepaald in Artikel 15 c van de kwalificatierichtlijn (guidance note p.117-118). Echter slaagde u hier op basis van bovenstaande niet in gezien u als gezonde jonge volwassen man geen specifieke kwetsbaarheid kan aantonen noch dat uw loutere aanwezigheid in uw regio van herkomst een dermate risico inhoudt dat dit onder ernstige schade valt zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming zoals ook blijkt uit uw verklaringen dat u geen weet heeft van burgerslachtoffers naar aanleiding van het militaire treffen tussen de overheid en de taliban in uw regio.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en uw internationaal paspoort bevatten enkel persoonlijke gegevens die geen impact hebben op bovenstaande motivering. Betreffende de leeftijd kan evenzeer verwezen worden naar bovenstaande motivering. Het betalingsbewijs indiceert dat uw vader vanuit België zijn gezin financieel ondersteunde hetgeen in bovenstaande evenmin in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot en met 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 8 EVRM.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat zijn vader de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd op 28 februari 2018 omwille van de onveilige situatie in de provincie Wardak.

Voorts voert verzoeker onder verwijzing naar recente rapporten, waaronder de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in het district Jalrez (provincie Wardak)*" van 8 november 2019 aanwezig in het administratief dossier en de EASO rapporten, dat het gebied 'contested' is, dat de taliban er openlijk aanwezig is, en dat er in 2019 talrijke veiligheidsincidenten gerapporteerd. Tevens verwijst verzoeker naar zijn tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegde verklaringen omtrent de invloed van de taliban in zijn regio van herkomst. Verder geeft verzoeker aan dat alleen al in de laatste tien maanden zo'n 2,4% van de bevolking van het district Jalrez ontheemd is door het conflict.

Verzoeker stelt dat uit de beschikbare informatie ontegensprekelijk blijkt dat de veiligheidssituatie verslechterd is en voert aan dat in het district Jalrez en in het bijzonder langs de hoofdweg die erdoor loopt en waarlangs ook verzoeker woont, en zelfs in het dorp Ziabulat zelf, er in het laatste jaar talrijke gevechten, beschietingen, ontploffingen en luchtaanvallen zijn gerapporteerd. Hij acht het onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal aan hem geen subsidiaire beschermingsstatus toekent, waar hij dit in februari 2018 aan zijn vader wel heeft toegekend.

Daarnaast verwijst verzoeker nog naar en citeert hij uit UNHCR richtlijnen waarbij gespecificeerd wordt dat nog andere persoonlijke omstandigheden in rekening dienen te worden gebracht bij de beoordeling van de bedreiging door willekeurig geweld, namelijk de leefomstandigheden in door de taliban gecontroleerde gebieden. Hij geeft aan dat uit de nieuwste richtlijnen van UNHCR blijkt dat in gebieden die gecontroleerd worden door de taliban de overheid geen bescherming biedt of kan bieden, en dat de dagelijkse controle over mensen hun leven repressief en dwingend is, en de openbare orde, rechtsstaat en menselijke waardigheid ondermijnt. In dergelijke situatie wordt er systematisch gebruik gemaakt van geweld en intimidatie, in een context van grootschalige mensenrechtenschendingen.

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal zich beperkt tot de algemene situatie in de provincie Wardak en blind blijft voor de individuele elementen in zijn hoofd en de specifieke objectieve informatie omtrent de lokale veiligheidssituatie in het district Jalrez. Hij verwijst naar de EASO *Country Guidance Note* van juni 2019 waarbij UNOCHA, op de kaart die de ernst van het conflict in 2018 weergeeft, de districten Jalrez en Saydabad in de tweede hoogste categorie plaatst.

Verder geeft verzoeker aan dat niet betwist wordt dat verzoeker een kerngezin uitmaakt met zijn vader en moeder en wijst op het hoger belang van het kind. Verzoeker verwijst naar artikel 8 EVRM en stelt dat ook dit gegeven een persoonlijke omstandigheid uitmaakt waarmee de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden bij het nemen van een andersluidende beslissing dan die in hoofd van zijn vader.

Verzoeker haalt nog het arrest nr. 215 197 van de Raad van 15 januari 2019 aan (stuk 6). Hij licht toe dat de Raad daarin besliste om in beroep de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan de verzoekende partij, afkomstig uit de provincie Nangarhar, van wie de broer eerder de subsidiaire beschermingsstatus had gekregen in 2014. Verzoeker meent dat voor hem eenzelfde denkwijze mutatis mutandis dient te worden toegepast daar hij afkomstig is uit het district Jalrez in de provincie Wardak waar de veiligheidssituatie eveneens volgens objectieve informatie niet is verbeterd, wel integendeel, en aan wiens vader de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in februari 2018.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 25 van de Procedurerichtlijn, van artikel 24 en 47 van het Handvest van Grondrechten, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, en van artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat er met respect voor het hoger belang van het kind dient gehandeld te worden. Dit houdt luidens hem eveneens in dat er door de Belgische Staat als dusdanig geïnterpreteerd wordt of verzoeker al dan niet als een niet-begeleide minderjarige kon worden beschouwd. Verzoeker stelt zich hierbij de vraag of een medische leeftijdstest op zich een toelaatbaar en voldoende betrouwbaar middel van controle uitmaakt om zijn leeftijd (en bijgevolg ook geloofwaardigheid) vast te stellen en of de asiendiensten niet op zijn minst dienen te wachten tot de wettigheid van de leeftijdstest door de Raad van State wordt bevestigd in beroep. Het administratief beroep bij de Raad van State werkt immers niet schorsend. Verzoeker argumenteert verder dat de medische leeftijdstest ernstig bekritiseerd wordt vanuit de vakliteratuur en op supranationaal niveau.

Overigens wijst verzoeker erop dat door het Grondwettelijk Hof, in arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013, onder B.5.3. werd verduidelijkt dat de dienst Voogdij louter personen identificeert als niet-begeleide minderjarige vreemdeling zonder een geschil over een burgerlijk recht te beslechten door zich over een vordering van staat uit te spreken. Hij betoogt als volgt: *“Het Hof wijst erop dat een dergelijke vordering bij uitsluiting behoort tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken, overeenkomstig artikel 144 van de Grondwet. Er wordt geen element van het persoonlijk statuut van de minderjarige bepaald maar het gaat louter om de vaststelling van het toepassingsgebied van een wet van politie en veiligheid. Op grond van die rechtspraak van het Grondwettelijk Hof kan dan ook niet aangenomen dat de toepassing van artikel 7 van de Voogdijwet, uitsluitel biedt over de meer- of minderjarigheid van verzoeker in functie van zijn geloofwaardigheid in kader van zijn vraag tot internationale bescherming en geen afbreuk doet aan zijn persoonlijke staat zoals weergegeven in zijn paspoort en zijn gelegaliseerde taskara. Verzoeker heeft als minderjarige met een ernstige grief op grond van artikel 3 en 8 EVRM, en op grond van artikel 6, 9, 10 en 37 van het IVRK, recht op een schorsend rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest. Indien Uw Raad een andere lezing van artikel 25 van de Gezinsherenigingsrichtlijn is toegedaan stelt verzoeker voor dat de volgende prejudiciële vragen tot uitlegging aan het Hof van Justitie gesteld wordt: (...)”*

2.1.3. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd: kaart district Jalrez (stuk 2); COI Focus: district Jalrez, dd. 8/11/2019 (stuk 3); beslissing CGVS: toekenning subsidiaire bescherming vader, dd. 28/02/2018 (stuk 4); Nota Action Against Hunger, dd. 2/09/2019 (stuk 5); Arrest RVV nr. 215 197, dd. 15/01/2019 (stuk 6).

2.2. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geweigerd omdat (i) geen geloof wordt gehecht aan de werkactiviteiten van zijn vader noch aan de bedreigingen vanwege de taliban omwille hiervan en (ii) omdat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden en een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden inroept die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in zijn hoofde verhogen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 november 2019, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk

bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen argumentatie ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus. Daar de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn, draagkrachtig zijn, en steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas van verzoeker en door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, is het voldoende om te stellen dat aan het vluchtrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) niet aannemelijk maakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, sub c, van de richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-

regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met *"improvised explosive devices"* (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat Wardak tot de centrale regio van Afghanistan behoort en dat in de EASO *Guidance Note Afghanistan* van juni 2019 de provincie Wardak bestempeld wordt als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De commissaris-generaal vervolgt: *"Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers"*.

Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker samen met zijn moeder en broer, woonachtig was bij zijn vader in Zaibulat, district Jalrez van de provincie Wardak.

Uit de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in het district Jalrez (provincie Wardak)"* van 8 november 2019 gevoegd bij zowel het administratief dossier als het verzoekschrift blijkt dat de taliban openlijk aanwezig zijn in het district Jalrez en er strijden met de Afghaanse veiligheidsdiensten om de controle. In 2019 zijn er talrijke veiligheidsincidenten gerapporteerd in het in het district.

De Raad leest in voormelde COI het volgende:

"Voor de periode 1 september 2018 tot 20 oktober 2019 codeert ACLED zevenentwintig gewelddadige incidenten in het district Jalrez. Daarvan beschouwt ACLED achttien incidenten als battles, acht als explosions/remote violence en een als violence against civilians. Een volledig overzicht van de verschillende categorieën en subcategorieën van incidenten, met bijhorende definities, is terug te vinden in een nota van Cedoca over de methodologie ACLED."

Van de 18 als battles ingevoerde incidenten brengt ACLED er 17 onder in de subcategorie armed clash. Het gaat enerzijds om aanvallen van de taliban op militaire controleposten of konvooien en enkele gerichte moorden op zogenaamde arbaki⁸ en anderzijds om operaties van de Afghaanse politie of het leger gericht tegen de taliban.⁹ Een incident categoriseert ACLED als non-state actor overtakes territory, namelijk een door de taliban zelf gemelde overname van elf controleposten op verschillende locaties in Afghanistan in juni 2019, waaronder het district Jalrez in de provincie Wardak. Begin juli 2019 posten de taliban een filmpje op hun website waarin ze verklaren een strategische basis ingenomen te hebben in het district Jalrez.

Van de 8 als explosions/remote violence geregistreerde incidenten brengt ACLED er 4 onder in de subcategorie remote explosive/landmine/IED. Het gaat om IED's van de taliban gericht tegen soldaten of zogenaamde arbaki. Verder registreert ACLED 3 incidenten onder air/drone strike, uitgevoerd door internationale troepen alleen of samen met het Afghaanse leger.^{1*1} Ook registreert ACLED nog 1 incident onder de subcategorie shelling/artillery/missile attack. Het gaat om raketten die de taliban zelf verklaren afgeschoten te hebben op het districtcenter Jalrez.

Het als violence against civilians opgenomen incident betreft een beschieting van een voertuig op de hoofdweg tussen Kabul en Bamiyan. Drie burgers komen daarbij om het leven. Volgens de beschikbare bronnen hebben de taliban al vaker burgers op deze weg gevisieerd.

(...)

Volgens een bericht van Human Rights Watch van september 2019 zag de provincie Wardak een stijging van geweld in het voorgaande jaar. De invloed van de taliban nam er toe in verschillende districten, waaronder Jalrez. Ze richtten controleposten op om voertuigen tegen te houden en te doorzoeken om overheidspersoneel op te sporen.²¹ Een anonieme internationale bron verklaarde in een e-mail 2018 aan de Noorse COI-dienst Landinfo, dat de taliban sinds 22 juni 2018 tot op het moment van de e-mail tussen vijf en tien kilometer van de weg naar Bamiyan via Jalrez controleren. Dat betekent niet dat de weg afgesloten is voor civiel verkeer, maar dat weggebruikers er rekening moeten mee houden dat ze grondig door de taliban onderzocht kunnen worden.

In de zomer van 2019 uiten lokale kranten en lokale vertegenwoordigers hun bezorgdheid over de aanwezigheid van de taliban in het district Jalrez die de lokale bewoners verhindert om een rustig en normaal leven te leiden. Een lokale politiecommandant, Ali Pur, zou de taliban in het district bestrijden maar overheidstroepen zouden niet in het district ontplooid worden. Ze roepen op om meer aandacht te hebben voor de verslechterende situatie in de centrale provincies.”

In de EASO *Country Guidance Note* met betrekking tot Afghanistan van juni 2019 wordt aangegeven dat de provincie Wardak beschouwd wordt als een 'relatief volatiele' provincie, met de taliban actief in de meeste districten. Tevens wordt gesteld dat op de kaart die de ernst van het conflict in 2018 weergeeft, UNOCHA de districten Jalrez en Saydabad in de tweede hoogste categorie plaatst.

Daarnaast geeft voormelde COI aan dat UNOCHA tussen 1 januari 2019 en 20 oktober 2019, 1080 aan het conflict gerelateerde internally displaced persons (IDP's) vanuit het district Jalrez geregistreerd heeft. Ook de bij het verzoekschrift gevoegde nota van *Action Against Hunger en European Commission's Directorate General for European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations* van 2 september 2019 maakt melding van honderden mensen die zich in augustus 2019 door toenemende onveiligheid vanuit de dorpen in het district Jalrez verplaatst hebben naar de naburige provincie Bamiyan die onder controle is van de overheid.

Verder kan nog verwezen worden naar de in het verzoekschrift geciteerde UNHCR richtlijnen waaruit blijkt dat in gebieden die gecontroleerd worden door de taliban, de overheid geen bescherming biedt of kan bieden, en dat de dagelijkse controle over mensen hun leven repressief en dwingend is, en de openbare orde, rechtsstaat en menselijke waardigheid ondermijnt. In dergelijke situatie wordt er systematisch gebruik gemaakt van geweld en intimidatie, in een context van grootschalige mensenrechtenschendingen. Tevens blijkt dat in gebieden die de taliban effectief controleert, er gedwongen gerekruteerd wordt en wie de eisen van de taliban niet inwilligt, riskeert gedood of gestraft te worden, evenals hun familieleden.

Uit verzoekers verklaringen en de beschikbare informatie blijkt dat zijn woonplaats in het dorp Zaibulat gelegen in het district Jalrez, nabij een checkpoint en legerbasis ligt en dat hij op regelmatige basis getuige was van gevechten tussen de taliban en de overheid. Verweerder ontkent dit niet. Evenmin wordt door verweerder betwist dat de taliban een zekere controle of invloed heeft over het district Jalrez en er sprake is van een 'contested' situatie. De verwerende partij kan dan ook niet stellen dat er in hoofde van verzoeker geen persoonlijke elementen aanwezig zijn. Dit klemmt des te meer nu verzoekers vader in België subsidiaire bescherming heeft gekregen en de kans derhalve bestaat, gelet op de nabije aanwezigheid van de taliban, dat daarover vragen worden gesteld indien hij moet terugkeren naar zijn regio van herkomst Zaibulat.

Dient bovendien benadrukt dat verzoekers vader vorig jaar de status van subsidiaire bescherming werd toegekend gelet op, en de Raad citeert,: *“uw afkomst uit Wardak, uw positie en situatie in zijn land, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht”* (verzoekschrift, stuk 4, beslissing houdende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 februari 2018 in hoofde van verzoekers vader).

Gelet op voorgaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Jalrez, kan niet blijken dat de situatie er anno 2019 beter, stabiel of veiliger zou zijn dan in februari 2018.

Aan verzoeker wordt daarom de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS